

Hanne Kristin Rohde

Bare et barn

Kriminalroman

KAGGE
FORLAG

© 2015 Kagge Forlag AS

Omslagsdesign: Harvey Macaulay | Imperiet.dk

Layout: Dag Brekke | akzidenz as

Papir: Holmen Book Cream, 80 g.

Boka er satt med: Sabon 11|14

Trykk og innbinding: Scandbook | Falun

ISBN: 978-82-489-1620-8

ISBN: 978-82-525-8486-8 (Bokklubben)

Kagge Forlag AS

Stortingsg. 12

0161 Oslo

www.kagge.no

Dagsavisen 16. august 2014:

Lover flere midler til etterforskning

STATSBUDSJETTET: To måneder før statsbudsjettet lover justisminister Ragnvald Storlien (Frp) flere midler til Oslo-politiet.

– Vi har sagt at vi vil føre en politikk som gir økte midler til politiet. Vårt mål er å bekjempe mer organisert kriminalitet i vårt første år ved makten enn noen annen regjering, sier han til Dagsavisen.

Bak Finansdepartementets me-
tertykke granittvegger i Akersgata
og med justisministerlua i hånden,
har Storlien fått klarsignal for sitt
primære mål: Ekstra satsing på

organisert kriminalitet over lande-
grensene, herunder pedofilnett-
verk.

Tre uker før regjeringens bud-
sjettkonferanse og to måneder før
budsjettet, presenteres altså Oslo
politidistrikt for en stor oppgave.
Det har ikke lykket Dagsavisen å
få en kommentar fra politimester
Terje Hagen.

I

MANNEN HAR PÅ SEG en lang, sort skinnfrakk som rekker ham til knærne. Den ene lommen har revnet og henger skrått nedover på siden av frakken med en frynsete kant godt synlig. Et glimt av en sort dongeri kan så vidt skimtes gjennom revnen. Han har et rødt bomullstørkle knyttet i halsen. Et sånt tørkle med mye mønster som Wilma husker at hun brukte i tenårene. Et kamera henger over skulderen. Hun ser ikke kameraet, men det står Canon på skulderremmen. I speilet ser hun at han har en liten sekk på ryggen.

Heisen på politihuset er ikke av de trangeste, og speilene gir dessuten romfølelse. Likevel får den beske lukten av tobakk og klam svettelukt Wilma til å føle at turen de tre etasjene ned til presserommet virker uendelig lang. Hun kaster et skrått blick på ham. En enorm hårmanke. Mørk. Med innslag av grått. Huden er gusten. Blå ringer under øynene.

Det er bare de to der.

Hun forsøker å fange blikket hans, men han ser forbi henne.

Første etasje, annonserer den digitale damestemmen, samtidig med at heisdørene går opp.

Mannen blir stående og se rett fremfor seg. Hun nikker kort likevel og går ut av heisen.

Det slår henne at han ikke valgte noen etasje.

Et lysglimt flerrer gjennom den enorme politihallen idet et voldsomt tordenskrall overdøver rislingen fra vannfontenen innerst i det folketomme rommet.

Wilma går med raske skritt mot presserommet. Hun er allerede noen minutter for sent ute. Hun måtte lete gjennom alle skuffene på kontoret etter strømper som ikke var raket. Hælene hennes slår mot steingulvet. Mannen fra heisen følger etter henne. Hun vet det uten å snu seg.

I presserommet høres et jevnt surr av stemmer. Hun går inn. Fotografene reiser seg, og blitzlysene regner mot henne.

Politiadvokat Håvard Heem sitter allerede fremme ved mikrofonene, klar til å begynne. Han skal sitte ved siden av henne under pressebriefen. Hun prøvde å unngå det, men han insisterte. Politi og påtale. Side om side. Hun synes det er uryddig. Enten skal det være politi *eller* påtale. Det gir et tydelig signal til media om hvem som svarer i saken.

Wilma går helt opp på podiet og snur seg mot det fremmøtte pressekorpset. Katarina, informasjonssjefen, lukker døren. Fotografen fra heisen har funnet en plass på en ledig stol bakerst i rommet. Nærmest døren. Han har kameraet liggende i fanget. Hun forsøker å fange blikket hans på nytt, uten særlig hell. Men han ser i retning av henne.

Politiadvokat Heem lener seg over mot henne og kremter.

– Jeg er klar, svarer Wilma og fjerner blikket fra mannen og fokuserer på mikrofonene foran seg.

Hun skyver TV2s mikrofon en centimeter til venstre, slik at notatene hun har med seg blir liggende akkurat slik hun ønsker.

– To barn er funnet døde i Oslo i morgentimene, sier hun. – Det dreier seg om to gutter av afrikansk opprinnelse. Det er unge gutter, antakelig mellom tolv og femten år. Vi har ingen sikker identitet, så vi kan foreløpig ikke si noe mer om hvem de er. Vi etterforsker saken som to mistenkelige dødsfall.

– Hvorfor sier dere det ikke som det er, at de er drept? At de også er utsatt for grunnleggende brudd på barnrettigheter?

Wilma ser på en ikke helt ung kvinnelig journalist med tradisjonelt asiatisk utseende som reiser seg fra en av stolene på andre rad. Kvinnen har lange fortenner. Når hun lukker munnen blir leppene stramme. Som om munnen blir for full.

– Jeg svarer på spørsmål etter redegjørelsen, sier Wilma. – Dessuten har vi ikke fastslått dødsårsaken ennå.

– Politiet er komplett udugelige, fortsetter kvinnen.

Stemmen er rolig, nesten sløv. Ikke antydning til annen sinnsstemning enn den ordene etterlater seg.

Wilma ser ned i papirene. Flere av mediene sender direkte. Det beste er å fortsette der hun ble avbrutt, selv om det ikke er så mye mer hun kan si.

– Barna ble funnet ved Stilla, like ved den gamle trebroen på Frysja. Vi ber publikum som har hørt eller sett noe uvanlig, om å ta kontakt med politiet. Ingenting er for lite til å ...

Wilma registrerer at den kvinnelige journalisten reiser seg.

Hun har noe i hånden.

Kvinnen hever høyre arm.

Det er som om tiden står stille, før hjernen rekker å tolke det som er i ferd med å skje. Fra plassen bak mikrofonene ser hun et kort lysglimt og oppfatter samtidig lyden av to

skudd som kommer nesten oppå hverandre. Samtidig kjenner hun at noe seigt treffer henne på venstre side av ansiktet og uniformsskjorten. Hun ser blodet som brer seg utover arket hennes og drypper fra bordet og ned på gulvet.

Wilma snur seg og ser politiadvokaten ligge fremover med hodet på pressebordet. Hun reiser seg og ser at alle andre har gjort det samme. Med unntak av journalisten fra TV2, som satt ved siden av kvinnen som skjøt. Hun har sklidd ned fra stolen hun satt på, og kommer til å måtte bæres ut. I likpose. Etter at kriminalteknikerne er ferdige.

Wilma stirrer mot døren. Noen der ute må ha oppfattet situasjonen. Hun tar en hånd opp til pannen og tørker vekk noe som renner ned mot øynene. Kjenner brekningen når hun skjønner at det stammer fra politiadvokaten. Hun ser nedover uniformen. Skjorten er gjennomtrukket av blod på venstre erme og på brystet. Hun er ikke helt sikker på at det ikke er hennes eget, men det betyr ikke noe akkurat nå.

Hun hever blikket og ser utover forsamlingen. Gjerningskvinnen er pågrepet. To kraftige karer har vrent armene hennes bak på ryggen og tatt fra henne våpenet.

– Få tak i politi! roper Wilma til Katarina, som løper rundt i presserommet og forsøker å hindre de tilstedeværende i å filme og fotografere.

Ute av stand til å forhindre det ser Wilma hvilket sprengstoff de er i ferd med å feste til minnebrikkene sine. De som sender direkte, sender fortsatt, med reporteren urokkelig foran kameraet, som beskriver åstedet, forløpet. Hun griper den interne husmikrofonen med begge hender. Stemmen hennes skjærer gjennom lokalet.

– Jeg vil at samtlige medier stopper sendingene, og stan- ser all fotografering på åstedet!

Deretter snur hun seg mot politiadvokaten. Øynene hans ser tomt ut i rommet. Hun legger to fingre mot halsen hans.

Kontrollen er overflødig. Ingen trenger å spørre om dødsårsaken.

Samtidig rives døren til presserommet opp, og uniformert politi stormer inn. De løper gjennom rommet. Wilma konstaterer at mannen fra heisen ikke er der lenger.